

G. K. CHESTERTON:

VERSEK

ÜNNEP

Hirtelen megkergült a föld,
a lelkek játszadoztak.
„Ünnep!” — szólt Isten, s ördögök,
angyalok táncba fogtak.

Hegyre kúszott a tengerár
s felkurjantott az égre,
leosontak a csillagok
egy kis ölelkezésre.

Alma termett a lucfenyőn,
a ló a fákon fészkelte,
virág danázott a mezőn,
a nap meg nyugaton kelt.

Az egész teremtett világ
különös lázban égett
s a kérész-éltű lények is
integettek az égnek,

hol már a nagy Isten előtt
állt mind, aki csak boldog
s míg kedvesem kezét adá,
Isten „Ünnep”-et mondott.

A GYERMEKEK ÉNEKE

Miénk a föld napestig,
a parázs langy heve,
a hó, a fák és kedves
halott Bátyánk neve.

Őt már aranyba vésték
ravaszkodó nagyok;
mi meg csak elmeséljük,
amit reánk hagyott.

Nekik a Törvényt adta,
az imát és ígét;
velünk angyali módra
hancúroz a vidék.

Ó, ha itt maradt volna,
más lenne a világ,
a pap virágot szedne
és kaprot a király.

De egy napon elfogták
— oly vad volt mindahány —
a hegyre vitték Bátyánk
s meghalt szegény a Fán.

A CSONTVÁZ MONDJA:

A vizilég s a pöttynyi pinty
nem lehet már vidámabb, mint
én, aki itt fekszem kint,
virágok közt és nevetek.
... A legjobbról nem szólhat szám
barátim, mert a nagy talány,
a halál tréfa csak talán,
mit jó Királyunk rejteget.

AZ UTOLSÓ ÁLARC

Friss-zöld volt halovány ruhád,
barna hajad válladra omlott
s valami különös imát
mormolt a szám, egy régi gondot,

hogy én, ki láttam életed
szívárványszínű változását,
láthassam majd a végedet,
a kornak ezüstkoronáját:

fehér, liszttel hintett hajad
s édes arcod, mely olyan sápadt
a fátyol és álarc alatt
s szemed, mely már csak engem láthat.

Raics István fordítása